

## Arrest

nr. 196 289 van 7 december 2017  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS  
Lakenselaan 53  
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U, M. N. (...), beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Tarbolaq van het district Markazi Behsud van de provincie Maydan Wardak. U bent Hazara, sjiitisch moslim en u behoort tot de Tarbolaqh stam. U groeide op in een gezin samen met twee broers. U ging zes jaar naar school.*

*Uw vader werkte als landbouwer. In jauza 1394 (22 mei 2015 tot 21 juni 2015) werd hij vermoord door Kuchi's of taliban samen met twee anderen. U stelt dat de Kuchi's elk jaar naar uw regio komen en dan brand stichten en oorlog voeren. Twee à drie dagen na de dood van uw vader kwamen de*

dorpsouderen naar uw huis om te melden dat elk huishouden de oudste zoon diende te sturen ter verdediging van de regio. U werd gevraagd om de daaropvolgende dag paraat te staan. Indien u niet zou gaan, zou u gestenigd of gedood worden. Tegenover hen ging u akkoord, maar uw oom verbood u dit en eigenlijk wilde u zelf niet vechten. De volgende dag kwamen de dorpsouderen opnieuw naar uw huis. Ze vroegen aan uw oom waarom hij u niet gezonden heeft. Ze voegden hieraan toe dat, indien u de volgende dag niet zou aanwezig zijn, u vermoord zou worden. Bij dit tweede bezoek van de dorpsouderen was u zelf niet thuis. Uw oom besloot dat u het land diende te verlaten.

U verliet Afghanistan zestig dagen voor uw aankomst in België. U vroeg asiel aan op 4 november 2015. Bij terugkeer naar uw land vreest u de dorpsouderen, de taliban en de Kuchi's.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

#### B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het van belang in te gaan op uw verklaringen over het feit dat de dorpsouderen u op een dag zouden gevraagd hebben om met hen de gewapende strijd te voeren om uw regio te verdedigen.

Wat dit betreft, is het bijzonder opmerkelijk dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over het feit dat u gevraagd werd om deel te nemen aan de strijd tegen de Kuchi's. U haalt er louter aan dat de Kuchis's zoals elk jaar jullie regio aandeden, dat uw vader gedood werd en dat uw oom u vervolgens naar Kabul heeft gebracht om het land te verlaten. Van de verschillende bezoeken aan uw huis om u op te eisen, van de bedreiging met de dood in geval van weigering,... maakt u in het geheel geen melding. Dit is zeer eigenaardig. Dat u nu plots wel tal van persoonsgerichte vervolgingsfeiten aanhaalt, roept zeer ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Wanneer u gevraagd wordt naar een verklaring voor het feit dat u hierover destijds niets vertelde, zegt u eerst dat u dit wel degelijk heeft vermeld (CGVS, p. 15), om nadien te vertellen dat u ziek was tijdens het eerste interview (CGVS, p. 15). U mag dan nog ziek geweest zijn, zoals u beweert, toch kan redelijkerwijs verwacht worden dat u, wanneer gevraagd wordt naar alle feiten die leidden tot het vertrek uit uw land, deze eis van de dorpsouderen en hierop volgende doodsbedreigingen toch tenminste zou hebben aangehaald. Dat u dit in casu niet deed, stelt dan ook ernstige vragen bij uw geloofwaardigheid hierover.

U geeft nu aan dat de dorpsouderen twee keer naar uw huis kwamen om u te vragen mee te vechten tegen de Kuchi's (CGVS, p. 12). Gevraagd naar wat er gezegd werd door de dorpsouderen, stelt u dat ze u verzochten om de volgende dag te komen om mee te vechten (CGVS, p. 11). Het is opvallend dat u noch uw oom er graten in zagen om in het huis te blijven wonen na het eerste bezoek van de dorpsouderen. Immers, u stelt dat de dorpsouderen uw oom opnieuw aantreffen in zijn huis de eerstvolgende dag. Indien uw oom daadwerkelijk een vrees koesterde om u naar de oorlog te moeten zenden, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zichzelf en u in veiligheid zou brengen. Tweemaal gevraagd of u of uw familie iets heeft gedaan nadat de dorpsouderen de eerste keer naar uw huis kwamen, zegt u dat u de schapen meenam naar buiten en dat uw oom u inlichtte over het verzoek van de dorpsouderen toen u terugkeerde (CGVS, p. 12). Hiermee verhoogde u echter allerm minst uw veiligheid.

Dat u noch uw oom blijkbaar iets speciaals ondernam na het eerste bezoek van de dorpsouderen, en kennelijk gewoon in zijn huis bleven wonen, is bevreemdend. Immers, het was een jaarlijks terugkerend fenomeen dat de dorpsouderen per huis iemand verzochten om te vechten tegen de Kuchi's, zo schetst u (CGVS, p. 10). Dat uw oom in deze context dan ook op geen enkele wijze ingrijpt om uw veiligheid te verhogen en u gewoon in het huis laat wonen, is een opmerkelijk gegeven. Dat de dorpsouderen bovendien een tweede bezoek brachten, zonder kennelijk de moeite te nemen om u persoonlijk aan te spreken (CGVS, p. 13) is een bijkomende opvallende verklaring. Immers, u verklaart dat u tijdens het tweede bezoek niet thuis was, maar wel in het dorp aan het volleyballen was met kinderen uit de buurt (CGVS, p. 12). Dat de dorpsouderen het kennelijk nalieten om u persoonlijk aan te spreken in het dorp, terwijl ze duidelijk op zoek waren naar u tijdens hun bezoek bij uw oom, is een bijkomend gegeven dat vragen stelt bij uw asielrelaas.

Overigens stelt het Commissariaat – generaal vast dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over hetgeen de dorpsouderen vermeldde op het moment dat ze bij uw oom kwamen aankloppen, hetgeen toch wel de kern betreft van uw asielrelaas. Aanvankelijk stelt u dat de dorpsouderen, net voordat uw oom u overhandigde aan de mensensmokkelaar, aan uw oom vroegen om de oudste jongen van het gezin naar de oorlog te sturen ofwel de regio te verlaten (CGVS, p. 10). Later stelt u echter dat de dorpsouderen tijdens hun tweede bezoek duidelijk maakten dat ze u zelfs zouden vermoorden indien u de volgende ochtend niet zou opdagen om strijd te voeren (CGVS, p. 12). Dat u over de dreigementen van de dorpsouderen naar u en uw oom toe dergelijk afwijkende verklaringen aflegt, is een bijkomend gegeven dat uw asielrelaas verder op de helling stelt.

Gevraagd naar anderen van je dorp die ook werden verzocht deel te nemen aan de strijd tegen de Kuchi's, kan u bovendien klaarblijkelijk geen enkele naam noemen (CGVS, p. 13). Toch stelde u duidelijk dat de dorpsouderen verwachtten dat er per huis één iemand werd gestuurd om ten strijde te trekken (CGVS, p. 10) en dat alle mensen van het dorp dienden te gaan met uitzondering van vijf mensen die instonden voor de evacuatie van vrouwen en kinderen indien het dorp binnen gevallen werd (CGVS, p. 13). Dat u in deze context, en nota bene nadat u de vraag tot driemaal toe werd gesteld en verduidelijkt, niet in staat bent om ook maar één naam te noemen van een persoon die ook gevraagd werd om te strijden, mag sterk verbazen.

Daarenboven is het verbazingwekkend dat uw reis in een ijtempo kon geregeld worden. Immers, u stelt dat de dorpsouderen twee opeenvolgende dagen naar u kwamen vragen (CGVS, p. 13). Dezelfde avond na het tweede bezoek, heeft uw oom u overgeleverd aan de mensensmokkelaar (CGVS, p. 13), zo stelt u. Het feit dat uw reis in zo'n korte tijd kon geregeld worden, doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen aangezien het organiseren van een vlucht uit uw land redelijkerwijs toch meer voeten in de aarde heeft. Dat uw reis op minder dan een dag kon geregeld worden, stelt dan ook verdere vragen bij uw geloofwaardigheid.

Evenzeer wordt uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan het wankelen gebracht door het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfsplaatsen van uw familieleden doorheen de verschillende interviews. Meer bepaald geeft u zowel op het bureau MINTEH als bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat uw oom van vaderszijde, uw moeder en twee broers in Kabul verblijven (zie verslag bureau MINTEH en vragenlijst DVZ punt 15A en 17). Echter, wanneer het CGVS u vraagt of uw familieleden nog steeds in uw huis woonden in Tarbolagh, zegt u dat ze 'misschien' nog in de regio zijn, want de situatie van de regio was niet goed ten tijde van uw vertrek (CGVS, p. 7). U stelt dat u de laatste dagen voor uw vertrek uit Afghanistan samenwoonde in uw huis in Tarbolagh met uw familieleden (CGVS, p. 7), maar dat u op heden niet weet waar ze verblijven aangezien u geen contact meer heeft met hen (CGVS, p. 7). Dit staat lijnrecht tegenover uw verklaringen tegenover DVZ en het bureau MINTEH, waar u na uw aankomst in België duidelijk aangaf dat uw familie zich in Kabul bevond. Dat u hierover niet consequent bent in uw verklaringen, stelt verdere vragen bij uw algemene geloofwaardigheid. Wanneer u met dit verschil in verklaringen geconfronteerd wordt, ontkent u dat u in het eerste interview vermeldde dat ze er woonden en benadrukt u tevens dat u enkel zei dat uw oom er woonde (CGVS, p. 15). Dit biedt echter geen verklaring voor het feit dat u destijds ook vermeldde dat uw moeder en twee broers in Kabul woonden.

Hierbij aansluitend, wat de teloorgang van het contact met uw familieleden in Afghanistan betreft, dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat – generaal hierover ook ernstige twijfels heeft. Immers, u stelt dat u uw oom van vaderszijde laatst zag op het moment dat u naar hier kwam (CGVS, p. 9). Hij beschikte over een gsm maar toch gaf hij u zijn telefoonnummer niet (CGVS, p. 9). U kan niet verklaren waarom hij dit niet deed (CGVS, p. 9). Het mag uiterst verbazen dat uw oom u, als minderjarige, aan een lange tocht naar Europa laat beginnen zonder dat hij contact wil houden met u, terwijl uw vader daags voordien vermoord werd. Immers, redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij toch geïnteresseerd is in uw veiligheid tijdens de reis en leefsituatie na aankomst op uw bestemming. Dat hij dan op geen enkele wijze contactgegevens uitwisselt met u bij vertrek, is dan ook weinig geloofwaardig. Later in het interview stelt u dat u en uw gezin geen goede relatie hadden met uw oom (CGVS, p. 15). Echter, dit is evenzeer weinig aannemelijk aangezien hij het was die uw reis uit Afghanistan bekostigde (CGVS, p. 15 en vragenlijst DVZ punt 31). Uit deze opmerkingen concludeert het CGVS dan ook dat het niet geloofwaardig is dat u geen contact meer zou hebben met uw familieleden in Afghanistan.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. U legt geen documenten neer die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande beoordeling.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening

houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in deze districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende het niet vermelden bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van het gevraagd worden te strijden tegen de Kuchi, van het opgeëist worden door de dorpsouderen en van de bedreiging met de dood in geval van weigering betoogt verzoekende partij dat zij ziek was tijdens dit gehoor, dat op de Dienst Vreemdelingenzaken men niet dient in te gaan op details en men het kort moet houden en dat het al wel eens voorkomt dat de tolk de zaken inkort.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt. Ondanks het verzoek een kort overzicht te geven, kan door de Raad echter niet worden ingezien hoe het gevraagd worden te strijden tegen de Kuchi, het opgeëist worden door de dorpsouderen en de bedreiging met de dood in geval van weigering als details kunnen worden beschouwd nu deze elementen de rechtstreekse aanleiding vormen voor haar vlucht uit haar land van herkomst en persoonsgerichte vervolgingsfeiten betreffen. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij deze problemen niet zou hebben vermeld tijdens het korte interview, gelet op het belang ervan in haar vluchtrelaas. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Dari, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend samen met haar voogd (administratief dossier, stuk 13). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview de essentie van haar asielrelaas uiteen te zetten. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft gesteld dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken alle elementen van haar asielrelaas heeft kunnen vertellen, zij het dat ze toen verkouden was en pijn had in haar voet. Verzoekende partij heeft op dat moment geen gewag gemaakt van het feit dat zij de kans niet heeft gehad om bepaalde gebeurtenissen te vertellen omdat zij onvoldoende tijd zou hebben gekregen, zodat aan haar betoog een *post-factum*-karakter dient te worden toegedicht (administratief dossier, stuk 5, p. 2-3). Deze vaststellingen in acht genomen, besluit de Raad dat dit argument van verzoekende partij niet kan worden bijgetreden. Mede gelet op het voorgaande en rekening houdende met het verweer dat tolken soms zaken inkorten kan door de Raad niet worden aangenomen dat de aanwezige tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken

niet alleen zou hebben ingekort, doch het volledige persoonsgerichte vervolgingsrelaas zou hebben weggelaten.

Dat verzoekende partij ziek zou zijn geweest bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en derhalve niet in staat zou zijn geweest een asielrelaas op correcte wijze te vertellen, wordt door haar niet vermeld tijdens dit gehoor en bovendien kan door de Raad niet worden ingezien hoe een verkoudheid en een pijnlijke voet haar er zouden van weerhouden haar persoonlijke vervolgingsfeiten te vertellen, die in een rechtstreeks causaal verband staan tot haar vertrek, doch wel mede te delen dat haar dorp jaarlijks in een bepaald seizoen eten kweekte, dat de Pashtoun/Kuchi hen van dit eten beroofden en dat haar vader in een dergelijk gevecht om het leven kwam (administratief dossier, stuk 13, vraag 3.5).

De Raad oordeelt dat een dergelijke flagrante omissie verhindert enig geloof te hechten aan het voorgehouden asielrelaas.

2.2.4. Waar verzoekende partij in haar verweer op summiere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.5. Het verweer van verzoekende partij dat de dorpsouderen haar uit culturele overwegingen niet persoonlijk aanspraken ondanks dat zij bij het tweede bezoek in het dorp met kinderen uit de buurt aan het volleyballen was en dat ervan uitgegaan kon worden dat verzoekende partij vrijwillig zou meegaan, kan door de Raad niet worden aangenomen nu verzoekende partij al bij het eerste bezoek werd aangemaand de volgende dag te gaan vechten, doch dit niet heeft gedaan waardoor enige vrijwilligheid zich niet laat vermoeden en bovendien verzoekende partij zelf aangeeft dat een bevel van de dorpsouderen door iedereen moet worden gevolgd en dat ze dreigden dat bij niet aanmelding zij met de mensen van het dorp zouden komen om verzoekende partij te vermoorden (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Het niet persoonlijk aanspreken van verzoekende partij die op dat ogenblik in het dorp aan het volleyballen was – gezien het dwingende gezag van de dorpsouderen, het vermoord worden bij het niet inwilligen en de vaststelling van een reeds voorafgaande weigering – kan door de Raad moeilijk worden aangenomen. Daarenboven wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als aparte motieven die elk op zich de bestreden beslissing dragen. Dit motief van verwerende partij dient dan ook samen genomen te worden met de overige motieven die doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6. Het betoog van verzoekende partij betreffende de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenspraak tussen wat de dorpsouderen aan haar oom zegden bij hun tweede bezoek aan hem, meer in het bijzonder dat zij het moest stellen met de informatie die haar oom haar heeft gegeven, kan door de Raad niet worden aanvaard. Immers kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij de versie van de gebeurtenissen die haar oom haar heeft verteld op eenduidige wijze kan weergeven, wat *in casu* niet het geval is. Dat verzoekende partij bij de ene versie gewag maakt van een opeising door de dorpsouderen waarbij bij weigering de regio diende te worden verlaten om later in een andere versie te stellen dat bij weigering verzoekende partij door de dorpsgemeenschap zou worden vermoord, verhindert dan ook terecht enig geloof te hechten aan de door verzoekende partij voorgehouden gebeurtenissen.

2.2.7. Waar verzoekende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden dat er na het eerste bezoek van de dorpsouderen geen veiligheidsmaatregelen werden genomen in hoofde van verzoekende partij en zij gewoon in het ouderlijk huis bleef wonen, oppert dat zij *“nergens naartoe kon”*, dat de familie nog in rouw was door het overlijden van haar vader en dat de beslissing bij haar oom lag, kan door de Raad niet worden aangenomen dat in het licht van het gegeven, zoals gesteld door verzoekende partij, dat een bevel van de dorpsouderen door iedereen moet worden gevolgd (administratief dossier, stuk 5, p. 12) en dat uit het voorgehouden relaas blijkt dat haar oom duidelijk begaan is met de veiligheid en het leven van zijn neef, deze oom niet onmiddellijk zijn neef elders in veiligheid bracht na het eerste bezoek van de dorpsouderen. Immers stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk ergens naartoe kon nu haar vader haar *“voor het gevecht begon, ...(...) naar een ander dorp heeft gestuurd om het gevecht te kunnen ontwijken”* (administratief dossier, vragenlijst, stuk 13, vraag 3.5.). Dat verzoekende partij niet over een schuiladres zou kunnen beschikken strookt derhalve niet met het door haar voorgehouden asielrelaas. Tot slot kan door de Raad niet worden aangenomen dat het participeren aan een periode van rouw zou primeren op de veiligheid en het leven van verzoekende partij. Desbetreffende vaststelling

van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind en ondermijnt verder de ongelooftwaardigheid van het beweerde asielrelaas.

2.2.8. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent het in ijlt tempo kunnen geregeld krijgen van de reis van verzoekende partij oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.9. De motivering van verwerende partij dat het uitermate verbazend is dat verzoekende partij niet één naam kan noemen van andere personen in haar dorp die eveneens werden opgeëist om deel te nemen aan de strijd tegen de Kuchi wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.10.1. Betreffende de vastgestelde tegenstijdigheid aangaande de verblijfplaats van de familieleden van verzoekende partij werpt verzoekende partij tegen dat zij op het bureau MINTEH nooit heeft gezegd dat haar moeder en twee broers in Kabul zouden verblijven en voegt zij eraan toe dat haar moedertaal in feite het Hazaragi is dat enigszins verschillend is van het Dari.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij wel degelijk zowel op het bureau MINTEH als bij de Dienst Vreemdelingen zaken uitdrukkelijk heeft vermeld dat haar moeder en haar twee broers in Kabul verblijven (administratief dossier respectievelijk stuk 14, fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, p. 2 m.b.t. de moeder en stuk 14, verklaring DVZ, vraag 15A m.b.t. de moeder en vraag 17 m.b.t. de beide broers) dit in tegenstelling tot haar verklaringen bij het gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 5, p. 7).

Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van haar asielaanvraag verzocht tijdens de behandeling van deze aanvraag zich te kunnen uitdrukken in het Dari (administratief dossier, stuk 15, bijlage 26) en verzoekt zij ook in onderhavig verzoekschrift ter terechtzitting te worden bijgestaan door een tolk Dari. Dat het feit dat verzoekende partij werd gehoord in het Dari aan de oorzaak zou liggen van aangaande vastgestelde tegenstijdigheid kan dan ook in redelijkheid niet worden aanvaard.

2.2.11. Waar verzoekende partij opmerkt met betrekking tot de teloorgang van het contact met haar familieleden, en meer in het bijzonder met haar oom die haar heeft geholpen, dat er een slechte verstandhouding was tussen haar familie en de desbetreffende oom, oordeelt de Raad dat deze verschoningsgrond niet kan worden aangenomen. Immers daargelaten of de relatie tussen de familie van verzoekende partij en haar oom slecht was, stelt de Raad vast dat deze oom duidelijk uitermate bekommerd was om de veiligheid en het leven van verzoekende partij vermits hij het was die, daar waar verzoekende partij op het Commissariaat-generaal suggereert toch te hebben willen ingaan op de oppeising door de dorpsouderen, hem er heeft van weerhouden dit te doen. Verzoekende partij verklaart dienaangaande op het Commissariaat-generaal: *"Mijn oom zei: 'Doe niet gek, ga er niet naartoe.'"* (administratief dossier, stuk 5 p. 10). Dat vanuit deze duidelijke bekommernis om zijn neef, samen gelezen met de inspanningen die deze oom deed om hem naar het Westen te krijgen en met de investering in het welslagen van dit opzet door de reis te bekostigen niet kan worden aangenomen dat deze oom geen contactgegevens zou hebben uitgewisseld teneinde zich te kunnen vergewissen van het welslagen van deze tocht en van de leefsituatie van zijn neef na aankomst. Desbetreffende motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij aangaande de desbetreffend uitgebreide motivering van verwerende partij enkel opmerkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt gedateerd is en dat verwerende partij in deze bespreking geen gewag maakt van de Kuchi, een jaarlijks terugkerende nomadengroep. De Raad wijst er vooreerst op dat de problemen van verzoekende partij naar aanleiding van een mogelijke verdediging tegen de Kuchi als niet geloofwaardig worden beschouwd en stelt verder vast dat uit de informatie waarop verwerende partij zich steunt (administratief dossier, stuk 16, deel 2, *EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation* van november 2016) inderdaad blijkt dat in de lente de Kuchi regelmatig geweld kunnen veroorzaken, doch dat in de verslagperiode, waaronder de lente, voor de districten Behsud en meer in het bijzonder Markazi Behsud, waarvan verzoekende partij in de provincie Wardak afkomstig is, geen veiligheidsincidenten voorkwamen. Verwerende partij brengt geen andersluidende informatie bij dan deze waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt waaruit blijkt dat deze niet correct of niet langer actueel zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT